

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. V. Jesus Christus continuum suum jejunium nutrit oratione continuâ in deserto.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

ARGUMENTUM.

Jesus Christus continuum suum jejunium nutrit oratione continuâ in deserto.

ARTICULUS. V.

CORPUS & anima, quamvis arctâ neſtantur amicitia, non tamen eidem accumbunt mensæ, eòquod diversos habeant appetitus, & quod conducibile est uni, alteri sit nocivum. Quando corpus lautè accipitur, jejunandum est animæ, quæ deficiente sibi alimento languet, infirmatur, & evadit quasi bestia; at quando anima epulatur, jejunium indicitur corpori, quod cum sit sacrum, hoc macrum efficit, & viribus exuit. Jejunium & oratio adornant convivium animæ; sed hîc corpus torquetur fame; lautæ dapes & oblivio DEI epulas struunt corpori, sed anima hîc tenuiter victitat, & fame vix non emoritur.

Mirum non est si Christus Jesus recipere voluit Baptismum, antequam accederet in desertum, ad accingendum se jejunio & orationi: observabat antiquam hanc Judæorum consuetudinem lavandi se, antequam accumberent mensæ, non solum manus & faciem, sed integrum quandoque corpus. Quando quidem accumbere parabat lautissimo cum Deo & Angelis convivio, exigebat æquitas, ut lavaret se prius, & memorando hoc

doceret exemplo, quâ curâ lavandæ nobis nostræ sint animæ ab omnibus peccatorum nævis, nostræque à minima imperfectione emundandæ & emendandæ intentiones, dum jejunare & orare utiliter volumus.

Aqua Baptismi, jejunium & oratio sunt tria, quæ testimonium perhibent gloriæ & sanctitati JESU CHRISTI in deserto; & tria hæc testimonia non sunt nisi unum, eòquod tam sint unita, tamque necessaria sibi invicem, ut absolutè destruantur, si separarentur. Aqua Baptismi sancti Joannis significat pœnitentiam, dicente Evangelio: prædicans Baptismum pœnitentiæ. Jam quid esset jejunium & oratio, si utrumque animatum non esset spiritu pœnitentiæ, quæ consistit in amore DEI & odio peccati ex imo corde? Quid esset aliâ ex parte pœnitentia, quæ careret & jejunii & orationis exercitio? Sunt ergò sibi invicem necessaria, & pœnitentia necessaria est jejunio, & orationi, ut animet illa spiritu sibi congruo; & etiam jejunium & oratio necessaria sunt pœnitentiæ, ut suò ipsam imbuant exercitiò: Cum enim tota composita sit ex amore

Corpus & anima non accumbunt eidem mensæ.

Judæi lavabant se, antequam comederent.

Baptismus, jejunium & oratio bene inter se convenerunt.

amore & odio exercet ipsa suum odium erga peccatum jejunio, & exercet etiam suum amorem in DEum oratione, quâ attollitur & elevatur ad ipsum.

Ex alia parte jejunium & oratio non minus sibi invicem necessaria sunt. Siquidem oratio nutrit jejunium, & facillè persuadet corpori, ut à suo se contineat alimento, dum anima suaviore degustat dapes in oratione. Non dicitur, quod Salvator noster vexatus fuerit fame, quadragesimalis sui jejunii curriculo, eòquod incessanter accubuerit spirituali orationis suæ convivio; sed Evangelium expressè observat, quod postea modo expertus fuerit famem: *Et postea esuriit.* Et hoc luculenter declarat, orationem solidum esse cibum, qui vivificat jejunium, suasque conservet vires ac robur. Vide an ergò hæc illi non sit omninò necessaria.

Sed jejunium ex sua parte non minus necessarium est orationi, ad conservandum ipsius vitam & vigorem: siquidem cum verum sit, quod oratio sit commercium animæ cum Deo, quod fit spiritualiter, quâ ratione habeat anima divini hujus facultatem commercii, si non tota sit spiritalis, & soluta à servitute sui corporis? Et quomodò soluta erit ab illa, nisi adjuvetur à jejunio, ipsi edomando, & impedi-

do, ne trahat ad se omnes curas animæ, quæ non sufficerent cum omni suâ contentione, ut omnes ipsius contentent appetitus, si aures accommoderentur ipsis? quid est quod refrœnet ipsum, & importunas ipsius contineat sollicitationes, quæ vellent nonnisi de se cogitare animam, nisi jejunium? quid est, quod præservet animam, ne offuscetur à vaporibus & tota offundatur à fumis escarum, quibus inducitur in stuporem & hebes redditur, nisi jejunium, quod illorum corpori subtrahit materiam? Quid est, quod custodiat intellectum in libertate semper integrâ & nunquam non expedita navandi operam contemplationi, nisi jejunium, quod dum omnia aufert corpori, omnia confert animæ? siquidem universalis est regula, quod quanto minores anima impendit vires ad serviendum corpori, tanto majores & plures retineat pro se, quas consecrat ac devoteat exercitiis spiritûs, studiis & contemplationi. Et dices, jejunium & orationem sibi invicem necessaria non esse, separari ab invicem posse, quin pereat utrumque.

Ecce igitur exercitia prorsus divina, quibus intendit animum Jesus Christus in deserto, orat, jejunat, agit pœnitentiam, non quod his indiguerit pro seipso; sed fecit hæc omnia: 1. Ut ser-

Ecc 2

viret

Oratio nutrit jejunium.

Math. 4. v. 2.

Jejunium conservat orationem.

viret nobis velut exemplar, nosque doceret, qualis esse debeat tota veri Christiani vita, suum agere volentis discipulum & imitorem: Et est, quod separare se debeat, quantum potuerit, à mundo? quod intermittat nunquam penitentiae suae interioris exercitia, quae consistunt in amore Dei & odio peccati: quod jejundet & oret semper, sicut evidenter nos monet in Evangelio: *Oportet semper orare & nunquam desicere.* 2. Fecit haec omnia, ut acquireret nobis in exhaustum meritorum thesaurum: Siquidem certum est, nec unicum penitentiae ipsius esse momentum, quod non mereatur plurimum ad obtinendum regnum caelorum cunctis animabus hominum. Jam omnia haec non erant pro ipso, cum nullis indiguerit meritis; immensus igitur hic thesaurus est pro nobis, e quo quantum volumus, haurire possumus ad nos locupletandos; sed nec egregio caremus medio, quo haurire abundanter ex illo possumus; & est, si cum ipsi navemus operam exercitii penitentiae, jejunii & orationis, uniendo nostra suis, & perficiendo illa, quantum poterimus, in eodem & cum eodem ipsius spiritu.

Docet nos nobis ipsis addere robur contra daemones per jejunium.

Sed videtur, ipsum praecipue voluisse haec facere, ut disponderet se ad pugnam contra daemones, vel potius, ut doceret nos, quomodo nos disporre ad illam

debeamus (siquidem hanc dispositione non indigebat pro seipso) sed ipsa necessaria nobis est, ad reddendum nos idoneos, ut superemus illos. Exhibitus est Apostolis aliquis à daemone obsessus; sed ejicere daemone ex eo non poterant; indagant hujus rationem à divino Magistro, qui respondit ipsis, certum genus esse daemone malignorum & pertinacium, quibus prosternendis aliud non sit medium, nisi oratio & jejunium; quo insinuare voluit, non esse tam effrenes, tamque protervos, qui hanc ratione edomari non possint.

Si perrexissent ex ipso inquirere: sed unde venit, Domine, haec omnia pollere tantâ potestate in daemones, qui torquentur in inferno? Nonne videtis, dixisset illis, arrogantiam domari humilitate? Jejunium excellens est humilitatis opus: *Humiliabam in jejunio animam meam*: in hoc calu caro humiliata vincit spiritum superbum; & est, quod malignorum spirituum conterit superbiam. Nonne vides orationem ex parte suâ esse sacrificium laudis, ubi anima supremos exhibet honores Majestati DEI per sancta virtutis Religionis opera, quando ipsum adorat, quando ipsum amat, quando se humiliat, quando coram ipso se annihilat? Diabolus, qui videt praestare hanc animam cum magnâ suâ felicitate,

Luc. 12. v. 1.

Math. 17. v. 20.

Quare jejunium cum oratione tantopotentis sit contra daemones.

Psal. 34. v. 13.

tate, quod præstare ipse renuit cum infelicitate sua maximâ & damnatione æternâ, desperat & aufugit. Unde est, quod timeat potestatem cujuscunque, qui armatus est jejunio & oratione. Et

nihilominus eò processit temeritatis, ut invadere fuerit ausus Jesum Christum in deserto post jejunium & orationem ipsius quadragintadialem. Sed vide, quid contigerit.

ARGUMENTUM.

Jesus Christus pugnat & vincit diabolum in tribus aggressibus & oppugnationibus ipsi factis in deserto.

ARTICULUS VI.

Optarem videre maximam & solemnissimam celebrari Festivitatem in universa Ecclesia, cum omni Majestate ac pompâ quæ magno congrua est triumpho, die decimâ sextâ Februarii, cum dies hæc sit consecrata pugnis & victoriis, à Jesu Christo adversus diabolum & totum infernum reportatis. Siquidem cum suum incepisset jejunium quadragintadiale septimâ die Januarii, illudque complevisset decimâ quintâ Februarii die, Evangelium nobis dicit, quod die sequenti oppugnatum accesserit ipsum tentator: *Cum jejunasset quadraginta diebus, & quadraginta noctibus, postea esuriit, & accedens tentator.* Est sententia verisimilior, hunc fuisse Luciferum, diabolorum præcipuum ac potentissimum, devictum in cælo ab Angelis, sed victoriis de hominibus in terra reportatis insolentem, qui suis inflatus spoliis, solum sibi erigens, seu tyrannus cunctis dominaba-

tur mortalibus universis. Hinc est, quod Sacra Scriptura ipsum nuncupet mundi principem: *Princeps hujus mundi.*

Joan. 14.
v. 30.

Siquidem post funestam victoriam de proto parente nostro reportatam, omnes alii sorte tam infelici, ipsius consignati sunt potestati, ut nec unicus ingrediatur mundum, qui non nascatur ipsius mancipium; & exceptis paucissimis, qui è singularissimo cæli domino prius nati sunt gratiæ, quàm naturæ, reliqui omnes jure infelicitatis suæ pertinent ad ipsum, eâ ferè ratione, quâ filii alicujus patris servi spectant ad Dominum, cujus ipse est servus. Obtinuit ergo per hoc quasi absolutum in totam humanam naturam imperium, se faciens adorari ubivis, sua habens templa, altaria, sacrificia, divinos omni ex parte, omni in loco accipiens honores.

Dæmones triumphabant quasi de cunctis hominibus ante adventum Jesu Christi.

Noverat benè, venturum è cælo Salvatorem hominum, omnem

Ecc 3

nipoten-

Dies pugnae & victoriae Jesu Christi contra dæmones.

Matth. 4.
v. 2.